

τῆς εἰς τὴν οἰκίαν μεταβάσεως πρὸς δεῖπνον. Προχθὲς ἀπὸ τοιοῦτου μετακληθεὶς εἰς τὴν βουλὴν ὁ κ. Τριγγέ-
τας ἤγειρε τρικυμῖαν, ὑπερασπιζόμενος μὲ κατάνυξιν καὶ
σέβας τὴν βασιλείαν, ἣν ἐτυράνουν αὐτοὶ οἱ ὑπουργοί,
καὶ αὐτὴ ἡ σπεῖρα τῶν κκ. βουλευτῶν, Νομικοῦ καὶ
Βαλέτα, καὶ αὐτὸς ὁ Δουζίνας ἀκόμη.

* *

Τι ἐζήτηε ὁ καυμένος ὁ κ. Τριγγέτας; Νὰ ψηφισθῇ εἰς
ἀ. ἀνάγκωσιν τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀντιβασιλείας, καὶ ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν κ. Ῥάλλην, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε διὰ
τὰ νομοσχέδιά του, ἔλεγεν·

— Δὲν εἴσθε σεῖς ὑπουργοί. Δὲν ἀγαπάτε τὸν βασιλέα.
Ὁ βασιλεὺς πάσχει. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι
καὶ θέλω νὰ φύγῃ.

Ὁ δὲ κ. Δουζίνας μὴ ἐννοῶν τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀγα-
πῆς συνδυαζομένης μὲ τὴν φυγὴν, ἐπρόβαλεν.

— Ἄν πάσχη, ἄς πάῃ ὅτῃ Βρωμολίμνη.

Ἄλλ' ὁ κ. Τριγγέτας ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῶν βραχιόνων
τῶν παρακαθημένων, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν ἡσυχά-
σουν, ἀρχίζει καὶ πάλιν:

— Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ θέλετε ἄνθρωπον πάσχοντα νὰ
τὸν κρατῆτε ἐδῶ; Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι τὸν
βασιλέα μου καὶ θέλω νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ.

— Ἀλλὰ, κ. Τριγγέτα, μόνος σεῖς ἀγαπάτε τὸν βασι-
λέα, διακόπτει μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἡρεμὸν φωνὴν τοῦ
ὁ κ. Νομικός. Κκι ἀμέσως φωτιὰ ὁ κ. Τριγγέτας.

— Νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον. Βέβαια ἐγὼ τὸν ἀγα-
πῶ καὶ τὸν σέβομαι καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγῃ, γιατί' ὁ
βασιλεὺς πάσχει.

Παραεμβαίνει ὁ κ. Βαλέτας ψυχρῶς:

— Ἐχὼ ἀντίρρησην κατὰ τοῦ νομοσχεδίου.

Ἐδῶ πλέον ἡ ἀφοσίωσις ἐξέσπασε παρασύρασα καὶ τὸν

κ. Τουρνάκην. Καὶ ἐφώναζον οἱ δύο συνταγματάρχαι ἁ-
παιτοῦντες νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ, γιατί'
πάσχει!

Blovitz.

ΤΟΥΣ ΧΑΣΑΜΕ.

Λοιπὸν ἐξεκουμπίστηκαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ τόσα νομοσχέδια ἐτέλειωσαν... τί χρῆμα!
Πόσο καλὰ περνούσαμε μαζί των τῆς ἡμέραις,
καὶ πόσο ἐγλεντούσαμε μὲ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα!
Ἐχάσαμε τοὺς πρὸ καλοὺς τοῦ ἔθνους θεατρίνους...
ἄς ἔλειπαν τὰ θέατρα, μὰ νάχαμε ἐκείνους!

Μὰ τί βουλὴ ἡ φετεινὴ!... μὲ ρόπαλα, μὲ ξύλα,
μὲ φλυαρίας χεῖμαρρο, μὲ κλεφτουριὰ, μὲ φρίκη,
μὲ κατηγορητήρια μεγάλα καὶ ποικίλα,
μὲ Θεσσαλία, μ' Ἡπειρο, μὲ Μπέικο σαρίκι.
Μ' ἐνὸς τετάρτου κόμματος ἀνατολὰς καὶ δύσεις,
μὲ τόσα νομοσχέδια καὶ μὲ ἐπερωτήσεις.

Ἀνακαλύψεις σοβαραὶ μὲ γλῶσσα Παλαμῆδη,
μνημόσυνα καὶ θρίαμβοι τοῦ γέρω-Περρωτῆ,
δυσὲς ξεκουμπίσματα καλὰ εἰς τὸν Σιδιτανίδην,
τοῦ Ῥηγοπούλου κύματα, ἄερες καὶ στρατοί.

»ἐκτελῶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκόν μου, καὶ ἐλπίζω
»εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου νὰ ξαναἰδωθῶμεν εὐτυ-
»χῶς, ἄλλως ἐνθυμηθῆτε τὴν σπαρτιατίδα. διὰ τοῦτο,
εἶπε, σὲ ἐγέννησα.

* Ἀποχαιρετῶ προσφιλέστατα ὄντα καὶ ὑμᾶς καὶ δὲν
»δακρύω μὴ δακρύζετε καὶ σεῖς ὄχι! Ὁ υἱὸς σας ὑπά-
γει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα κατὰ τὴν συνειδήσιν του.

»Χαρῆτε ἡ οἰκογένειά μας θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρεσίαν
»πρὸς τὴν πατρίδα ἢ ἓνα μάρτυρα, καὶ τοῦτο ἐστὶ μάλλον
»εὐάρεστον.

»Οὕτω μὲ ἀνεθρέψατε!»

Μετὰ τὴν εἰς Σύρον ἀφίξιν τοῦ Μωραϊτίνου ὁ Λεωτσα-
κος ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ στασιάσῃ μετὰ τῶν ὑπ' αὐ-
τὸν ἀνδρῶν, ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς
Συριανοὺς.

Λαβὼν τὸν ἐκ 50 ἀνδρῶν λόχον αὐτοῦ συνήθροισε τὸν
λαὸν ἐν τῇ μοναδικῇ τῆς πόλεως πλατείᾳ καὶ ἐπειράθη
διὰ νευρώδους λόγου διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἐξεγείρῃ
τὰ πατριαστικὰ φρονήματα αὐτῶν.

Οἱ λόγοι του, ἡ φωνὴ του μικρὰν εὐρον ἡχώ εἰς τ'
αὐτιά τῶν Συριανῶν, μόλις δὲ πεντήκοντα ἄνδρες Ὑ-
δραῖοι καὶ Ψαριανοὶ ἠκολούθησαν αὐτόν.

Αὐθαρρὲ μεταβὰς κατέσχε τὸ ἀτμόπλοιον τῆς ἐλληνι-
κῆς ἀτμοπλοίας Καρτερίας, πλοιαρχουμένην ὑπὸ τοῦ φι-
λελευθέρου ἀνδρείου πλοιάρχου Ὁρλώφ, μεθ' οὗ διετέλει

εἰς συνεννόησιν, καὶ ἀπέπλευσεν ἐν μέσῳ ὀλίγων ζητω-
κραυγῶν τοῦ περιέργου πλήθους

Ἡ τοῦ Λεωτσακού στάσις τηλεγραφικῶς ἀγγελθεῖσα
εἰς Ἀθήνας διήγειρε μέγαν ἐθνουςιασμόν.

Ἡ πόλις πᾶσα ἦτο εἰς κίνησιν.

Ὁ στρατὸς ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου, ὅμιλοι δὲ πολι-
τῶν ἐσχηματίζοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς σιγαλῇ τῇ φωνῇ ζη-
τοῦντες νὰ μάθωσιν ὁ εἰς ἐκ τοῦ ἄλλου τὰ νέα.

Ἡ ἀληθὴς τότε τυραννικὴ κυβέρνησις τοῦ Μιαούλη
ἀπέναντι τῆς ἀπροσδοκήτου στρατιωτικῆς στάσεως τοῦ
Λεωτσακού εὐρέθη εἰς ἀμύχανον θέσιν.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι οἱ ἄριστοι τῶν ἀξιωματικῶν,
πρὸς οὓς μετῆλθε πάντα δόλον καὶ πᾶσαν σαγήνην δι'
ὑποσχέσεων προβιδασμῶν, δωροδοκιῶν καὶ παρασῆμων,
ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπαναστατήσωσι τὸν στρατόν.

Ὁ Βούλγαρης, ὁ Κουμουνδούρος, ὁ γερούσιαστὴς Μο-
ναρχίδης, ὁ Ἀρτέμης, ὁ τότε πυρώδης δημοσιογράφος
τοῦ Τηλεγράφου, ὁ τοῦ σημερινοῦ Καλαμίδας, οἱ ὑπο-
στράτηγοι Νοταρᾶς, Σπυρο-Μήλιος καὶ Καρατζᾶς, ὁ Ζυμ-
βρακάκης, ὁ Γρίβας, ὁ Βότσαρης, ὁ γέρων Κανάρης, ὁ
Μαυρομιχάλης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Γαρδικιώτης, ὁ Πραϊ-
δης, οἱ γερμανοὶ Στελβᾶχ, καὶ Σμόλνεντζ, ὁ Γρηγόριος
Κουμουνδούρος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι σχεδὸν ἀναφανδὸν ἐξε-
δήλουν τὰ στασιαστικὰ αὐτῶν φρονήματα.

Εἰς ἐκάστου πολιτικοῦ θύραν εἶχε τεθῇ καὶ ἀνὰ εἰς τῆς
μυστικῆς ἀστυνομίας κλητῆρ.

Τοῦ Στεφανίδη σχήματα, Ὅμηρου ἐξηγήσεις,
καὶ τῆς Ῥοζοῦς συγκρίσεις καὶ ὀλίγαι διαχύσεις.

Ὅλιγος κοτσαμπασισμός καὶ πόζα Χαριλάου,
τρομακτικὴ διάσπασις τῆς μύτης τοῦ Ἀφ' ἑνὸς,
λύσσα, κουνήματα, θυμὸς τοῦ τρυφεροῦ Κολάου,
καὶ λόγοι ἐνεργητικοὶ γιὰ ὅλους σὰν βεβέντι.
Ἐπὶ Χράπα Χράπα ἔφοδοι καὶ χαστουκισμοὶ καμπόσαις,
τῶν Ἡμετέρων κινήσεις καὶ νέφτι εἰς τῆς γλώσσας.

Τοῦ γιδοπνίκτη Καλλιγᾶ χιλιάδες καλαμπούρια,
τοῦ Ζηνοπούλου τίναγμα καὶ ἀφηνιασμός,
ξενύκτισμα, ξεθέωμα, τυρί, ξερὰ κολουρία,
ζέστη, σκπίλα, ἰδρωτὰς, βροντὴ καὶ χαλασμός.
Ἀντιπολίτευσις σαχλὴ, ἀμαρτωλὴ καὶ κρύα,
καὶ ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς βουλῆς δειλὴ λιποταξία.

Καὶ τώρα ξεκουμπίζονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
μὲ μούτρα μαχμουρλίδικα καὶ μάτια νυσταγμένα,
καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς σκουπίζουν μ' ἄλλαις λέραις
καὶ κατηγορητήρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ριγμένα.
Καὶ φεύγουν οἱ ἔνοχοι μὲ γέλοια καὶ ἐλπίδες,
χωρὶς νὰ βλέπουν οἱ τυφλοὶ τῆς μαύρης τῶν κηλίδες.

Γελᾶτε, ξεφαντόνετε, ἀλλ' ὅσο ἀπομένει
ἡ μαύρη καταδίκη σας καὶ μέσα ὅτ' αὐτὴ σκουπιδία,
θὰ φαίνεσθε ὅτ' αὐτὴ μάτια μας καταστιγματισμένοι
μὲ ὅσα καὶ ἂν βάλλετε ὅτ' αὐτὴ μούρη σας φτιασίδια.
Ἀλλ' ἂν τὴν καταδίκη σας γυρεύατε μονάχοι,
πιο ἐλαφρὸ θὰ σέρνατε τὸ ἐγκλημα ὅτ' αὐτὴ ῥάχη.

Ποῖος ἔμπαινε καὶ ποῖος ἐβγαίνει ἐκ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ
τάδε τὸ σπῖτι ἦσαν ὅλα γνωστὰ εἰς τε τὴν κυβέρνησιν
καὶ τὸν Ὁθωνα.

Καίτοι ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ στρατὸς μόλις ἐπῆρκει
πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως, ἐν τούτοις ἐπείγοντως πα-
ρασκευασθέντες 150 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ, 40 χωρο-
φύλακες καὶ 30 ἄτακτοι Μακεδόνες, τοῦ σχοινοῦ καὶ
τοῦ παλουκιοῦ, ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν σφόδρα
βασιλικῶν, Δ. Τσίρου καὶ Δ. Χρυσοβέργη, καὶ ἐπιβιβα-
σθέντες ἐπὶ τῆς γρεγάδας ἡ τοῦ ἀτμοδρόμωνος Ἀμαλία,
ἀπέπλευσαν εἰς Σύρον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

Σιγὴ βαθρὰ μὲς ὅτ' αὐτὴ βουλὴ, καὶ νά! ἀπ' τὸ ταβάνι
ἡ δόξα μὲ Πλακιώτικης χονδρογαϊδάρας σχῆμα,
στεφανωμένη ἔρχεται μὲ γρασιδιῶν στεφάνι,
καὶ γαϊδουράγκαθα σκορπᾷ τριγύρω εἰς τὸ βῆμα.
Κι' ἐγὼ εἰς τὸ σαμάρι τῆς ἀνάποδα καββάλα,
Σικτῆρ, φωνάζω, βουλευταὶ, ἀπ' τῆς βουλῆς τῇ σάλα.

Souris.

ΤΑ ΛΟΙΠΑ

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κυρία Α. . . ;

— Αἱ, ἔτσι καὶ ἔτσι.

— Δὲν εἶσαι ἐμπειρογνώμων· ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε
ὥραιότερα ἀπ' ὅ, τι φαίνεται, διότι κυρίως τὰ θέλητρα
αὐτῆς δὲν συνίστανται εἰς ὅ, τι δεικνύει, ἀλλ' εἰς τὰ
λοιπά.

— Τὰ λοιπά ; καὶ τὰ ξεύρεις σὺ τὰ λοιπά ;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἀκόμη στέκεις καὶ δὲν μοῦ διηγείσαι πῶς τὰ
ἔμαθες αὐτὰ τὰ λοιπά ;

— Νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ πῶς. Πρὸ τίνος καιροῦ συνει-
θίζομεν νὰ συνερχόμεθα τὰς ἐσπέρας τρεῖς τέσσαρες φί-
λοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου. Τὸ καλοκαίρι, τὸ
παράθυρον ἔμενεν ἀνοιχτόν, ἡμεῖς δὲ ἐξηπλωμένοι, ἄλλοι
ἐπὶ τοῦ καναπέ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐρροφῶμεν τὸ
σιγάρον μας, καὶ συνομιλοῦμεν. Μίαν ἐσπέραν, ἐν ᾧ ὡ-
μιλοῦσαμεν δὲν ἐνθυμούμαι περὶ τίνος, ἠκούσαμεν αἰφνης
φθόγγους κλειδοκυμβάλου, καὶ μετ' ὀλίγον φωνὴν δυνα-
τὴν μᾶλλον ἢ ἁρμονικὴν συνοδεύουσαν αὐτούς.

— Ἠλλάξε τὴν ὥρα τῆς φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀριστεί-
δης, βλέπων πρὸς ἐν τῶν παραθύρων τῆς ἀντικυρῆς οἰ-
κίας.

— Ποῖος ἠλλάξε τὴν ὥρα του, Ἀριστείδη ;

— Ἡ γειτόνισσά μου, βρεῖ ἀδελφέ. Εἶδες φωνάρα ποῦ
σοῦ τὴν ἔχει; Συνήθως τραγουδεῖ τὸ πρωί, καὶ μ' ἀρέσει
πιο πολὺ, γιατί τότε κάμνω τὸν περίπατόν μου.

Ὁρμεφυτῶς ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ φω-
τισμένον παράθυρον, καὶ διὰ μέσου τοῦ καταβιβασμένου
παραπετάσματος διέκρινα ἀρετὰ καλὰ γυναῖκα λευχει-
μονούσαν, ἔχουσαν λυτὴν τὴν κόμην, κρούουσαν τὸ κλει-
δοκύμβαλόν της καὶ τραγουδοῦσαν ὡς νὰ ἦτο βεβαία ὅτι
οὐδεὶς τὴν ἐβλεπεν, οὐδεὶς τὴν ἤκουε.

Τὸ ἄσμα μοὶ ἐφάνη μέτριον, ἀλλ' ἡ αἰδὸς μὲ τὴν ἀ-
τημέλητον ἐκείνην νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν ἐκίνησε πολὺ
τὸ ἐνδιαφέρον μου.

— Κύριοι, λέγω πρὸς τοὺς φίλους μου, ὀπισθεν τοῦ
διαφανοῦς ἐκείνου παραπετάσματος, εἶνε μία ὥραία γυ-
ναῖκα. Σβύσατε τὰ σιγάρα σας, διότι τὸ φῶς τῶν εἰμπο-
ρεῖ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν μας, καὶ νὰ ταραξῇ τὴν
κυρίαν.

Ἀμέσως τὰ σιγάρα ἐσβέσθησαν, ἐκλείσκαμεν μάλιστα
καὶ τὸ παράθυρον σχεδὸν ἐντελῶς πρὸς περισσοτέραν
ἀσφάλειαν, καὶ ἤρχισαμεν νὰ κατασκοπεύωμεν.

Τὸ εἰξεύρω, ἦτον ὀλίγον ἀδιάκριτον αὐτὸ ποῦ ἐκάμνα-
μεν, ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους εἵμεθα νέοι ὅλοι μας καὶ ἔπειτα...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ ἴδιον δὲν θὰ ἔκαμες καὶ
σὺ, ἀναγνώστα, ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μας;